

Tại Sao Chúng Ta Nhân Danh Chúa Giê-Xu Chịu Phép Báp-têm

Trong bài giảng này gồm có:

- **Lời Mở Đầu**
- **Quan Trọng của Phép Báp-têm bằng nước**
- **Phương Thức của Phép Báp-têm**
- **Công Thức của Phép Báp-têm**

Lời Mở Đầu

Sự giảng dạy cách dùng nước để chịu phép báp-têm (rửa tội) khởi đầu từ thời Christ (Đấng Cứu Thế) và đã mọc rễ sâu vào nhiều sách viết trong Thánh-Kinh. Phép rửa tội đã được thực hành từng nhiều thế kỷ qua, và vẫn là một đặc tính quan trọng để Đấng Christ nhận dạng ra ta, cũng như là một yếu tố cơ bản trong quá trình hiểu biết về đạo của chúng ta. Khi học điều này, ta hãy lưu ý đến sự quan trọng và cần thiết của phép rửa tội.

Quan Trọng của Phép Báp-têm bằng nước

Dùng nước để chịu phép báp-têm của đạo Cơ Đốc là một quy định lập nên bởi Chúa Giê-Xu Christ. Nếu nó không quan trọng trong kế hoạch của Đức Chúa Trời thì tại sao Chúa Giê-Xu lại răn truyền điều này trong Ma-thi-ơ 28:19? Và tại sao Phi-e-rơ cũng theo Ngài mà phán rằng, “Ai nấy phải nhân danh Chúa Giê-Xu chịu phép báp-têm”, và truyền cả cho dân ngoại (những người không phải là dân Giu-đa) (xem Công Vụ các Sứ Đồ 2:38; 10:48)? Chúng ta hãy nhớ hai điều quan trọng của phép rửa tội. Thứ nhất là bất cứ điều gì mà Chúa đã rõ ràng chính thức hóa và quy định thì không thể bảo là không quan trọng, mặc dù chúng ta có thấu hiểu ý nghĩa của nó hay không. Thứ hai là Chúa và các tông đồ đã cho chúng ta thấy sự quan trọng của quy định này bằng cách là tiến hành nó. Mặc dù Ngài hoàn toàn không có tội-lỗi, Chúa Giê-Xu đã đi bộ hàng dặm trường để chịu phép rửa tội và phán rằng, “vì chúng ta nên làm cho trọn mọi việc công bình” (xem Ma-thi-ơ 3:13-16.)

Quả đúng là nước chính nó không có hiệu lực để cứu tội, nhưng Đức Chúa Trời đã chọn nó trong kế hoạch cứu-rỗi của Ngài. Phi-e-rơ giải thích rằng, “Phép báp-têm bây giờ bèn là ảnh-tượng của sự ấy để cứu anh em, phép ấy chẳng phải sự làm sạch ô-ước của thân-thể, nhưng một sự liên-lạc lương tâm tốt với Đức Chúa Trời, bởi sự sống lại của Đức Chúa Jê-sus-Christ” (xem 1 Phi-e-rơ 3:21). Theo Lu-ca 7:30, “Song người Pha-ri-si cùng các thầy dạy luật không chịu Giảng làm phép báp-têm, nên chê-bỏ ý Đức Chúa Trời định về mình.”

Phương Thức của Phép Báp-têm

Theo Kinh Thánh, phương thức đúng của phép rửa tội là chìm cả người của mình xuống nước. “Vừa khi chịu phép báp-têm rồi, Đức Chúa Giê-Xu ra khỏi nước” (Ma-thi-ơ 3:16). “Người biểu dừng lại; rồi cả hai đều xuống nước, và Phi-líp làm phép báp-têm cho hoạn quan” (Công Vụ các Sứ Đồ 8:38). “Vậy chúng ta đã bị chôn với Ngài bởi phép báp-têm trong sự chết của Ngài” (Rô-ma 6:4). Bởi không ai chôn người chết bằng cách để thi hài trên mặt đất rồi chỉ vẩy một ít đất mà phải đặt xuống lòng đất và che phủ nó hoàn toàn.

Theo Bộ Sách Bách Khoa Thế Giới (World Book Encyclopedia), “Lúc đầu tất cả các phép rửa tội đều bằng chìm người xuống nước” (tập 1, trang 651). Và Bộ Sách Bách Khoa Công Giáo đã phát biểu “Trong những thế kỷ đầu tiên, tất cả đều chịu phép rửa tội bằng cách chìm người xuống dòng suối, bể bơi, và nơi rửa tội ở nhà thờ (tập 2, trang 263). Xong chìm người xuống nước trở nên không thuận tiện sau khi tòa thánh Rô-ma lập nên phép rửa tội cho trẻ sơ sinh; vì thế

phương thức trở thành vẩy nước (Xem sách Bách Khoa Britannica, xuất bản 11, tập 3, trang 365-66.)

Sự ăn-năn của chúng ta gắn liền với cái chết của Christ, và phép rửa tội thể hiện sự chôn cất của Ngài. Ra khỏi mồ chôn nước của phép rửa tội và nhận lấy sự sống mới qua Đức Thánh Linh gắn liền ta với sự sống lại của Ngài.

Công Thức của Phép Báp-têm

Chúa Giê-Xu đã truyền cho các môn đồ của Ngài “hãy đi dạy dỗ muôn dân, hãy nhân danh Đức Cha, Đức Con, và Đức Thánh Linh mà làm phép báp-têm cho họ” (Ma-thi-ơ 28:19). Ngài đã không phán cùng các môn đồ là dùng những lời giảng này như một công thức mà là “nhân danh” để làm phép báp-têm. Chữ danh trong câu này được dùng ở số ít (theo ngôn ngữ học) và là trọng tâm của lời phán làm phép báp-têm. Những đấng Cha, Con và Thánh Linh mô tả mối quan hệ của Thượng Đế với nhân loại chứ không phải là đấng tối cao, chữ danh ở đây tức là Chúa Giê-Xu. “Chẳng có sự cứu-rỗi trong đấng nào khác; vì ở dưới trời, chẳng có danh nào khác ban cho loài người, để chúng ta phải nhờ đó mà được cứu” (Công-Vụ Các Sứ-Đồ 4:12).

Chúa Giê-Xu là chữ danh mà các đấng Cha, Con, và Thánh Linh biểu lộ. Thiên-sứ của Chúa đã chỉ dẫn cho Giô-sép, “Người sẽ sanh một trai, người khá đặt tên là Jêsus, vì chính con trai ấy sẽ cứu dân mình ra khỏi tội” (Ma-thi-ơ 1:21). Chúa Giê-Xu bảo, “Ta đã nhân danh Cha ta mà đến,” và, “Đấng Yên-ủi, tức là Đức Thánh-Linh,...Cha sẽ nhân danh ta sai xuống” (Giăng 5:43; 14:26). Vì vậy, chúng ta tôn kính Thượng Đế bằng cách nhân danh Chúa Giê-Xu để chịu phép rửa tội. “Vì sự đầy-dẫy của bồn-tánh Đức Chúa Trời chảy đều ở trong Đấng ấy như có hình” (Cô-lô-se 2:9).

Lu-ca 24:45-47 ghi chép là ngay ở lúc Ngài sắp sửa thăng thiên, Chúa Giê-Xu đã mở trí cho các môn đồ được hiểu Kinh-thánh. Sự mở trí này là điều cần thiết vì nhiều người ngày nay cũng phải cần đến tác dụng này để hiểu được Kinh-thánh. Và Ngài phán, “Có lời chép rằng Đấng Christ phải chịu đau đớn đường ấy, ngày thứ ba sẽ từ kẻ chết sống lại.” Các môn đồ được mở trí để có thể hiểu thấu đáo điều rất quan trọng về sự chết, chôn cất và sống lại của đấng Christ (Chúa Cứu Thế). Tiết 47 mô tả lời phán của Chúa Giê-Xu: “Và người ta sẽ nhân danh Ngài mà rao-giảng cho dân các nước sự ăn-năn để được tha tội, bắt đầu từ thành Giê-ru-sa-lem.”

Phi-e-rơ là một trong số những người đã được Chúa Giê-Xu diễn thuyết và mở trí. Sau khi nghe những lời chỉ dẫn này, vài ngày sau người đã được Đức Thánh-Linh truyền cảm hứng cho để thuyết giáo ở Ngày Lễ Hạ-Trần (Day of the Pentecost). Những người nghe các lời giảng ấy, trong lòng rất cảm động, bèn hỏi Phi-e-rơ và các sứ-đồ khác rằng, “Hỡi anh em, chúng ta phải làm chi?” Phi-e-rơ không lưỡng-lự và mạnh-dạn trả lời rằng, “Hãy hối-cải, ai nấy phải nhân danh Đức Chúa Jêsus chịu phép báp-têm, để được tha tội mình, rồi sẽ được lãnh sự ban-cho Đức Thánh-Linh” (Công-Vụ Các Sứ-Đồ 2:38). “Vậy, những kẻ nhận lời đó đều chịu phép báp-têm; và trong ngày ấy, có độ ba ngàn người thêm vào Hội-thánh” (Công-Vụ Các Sứ-Đồ 2:41).

Một số người nói rằng Phi-e-rơ bảo họ nhân danh Chúa Giê-Xu chịu phép báp-têm bởi vì họ là dân Giu-đa và mục đích của phép rửa tội này là để khiến họ công nhận Chúa Giê-Xu Christ. Nhưng hãy để chúng ta theo Phi-e-rơ đến nhà của Cọt-nây vài năm sau. Biết Cọt-nây và toàn bộ người nhà đều là người ngoại, Phi-e-rơ lại “truyền làm phép báp-têm cho họ nhân danh Chúa” (Công-Vụ Các Sứ-Đồ 10:48). (Thực ra hầu hết các bài dịch lại đều nói là, “Nhân danh Đức Jêsus Christ.”) Nếu Phi-e-rơ đã sai lầm ở ngày lễ Hạ-Trần, thì người có rọng thì giờ để được sửa sai trước khi người đến nhà của Cọt-nây.

Phi-e-rơ có sai lầm ở Ngày Lễ Hạ-Trần không? Chúng nghe bấy nhiêu lời, trong lòng cảm-động, bèn hỏi Phi-e-rơ và các sứ-đồ khác (Công-Vụ Các Sứ-Đồ 2:37). Các sứ-đồ ở đây bao gồm cả Ma-thi-ơ người đã viết Ma-thi-ơ 28:19. Hơn nữa, khi thuyết giáo Phi-e-rơ đứng ra cùng mười một sứ-đồ (Công-Vụ Các Sứ-Đồ 2:14). Ma-thi-ơ đã ở đó và chúng ta không thấy một lời sửa sai của

người. Người chắc chắn sẽ lên tiếng nếu Phi-e-rơ không biết vâng lời Chúa. Nhưng tất cả các sứ-đồ đều hiểu như nhau và đã tiến hành nhiệm vụ mà Chúa giao cho. Giống như Chúa Giê-Xu đã đọc kinh rằng, “Con đã tỏ danh Cha ra cho những người Cha giao cho con từ giữa thế-gian...và họ đã giữ lời cha” (Giăng 17:6).

Người Sa-ma-ri không phải là dân Giu-đa nhưng họ cũng được nhân danh Chúa Giê-Xu chịu phép báp-têm. Sau đó, Phi-líp đã xuống trong thành Sa-ma-ri mà giảng về Đấng Christ cho họ... “Nhưng khi chúng đã tin Phi-líp, là người rao-giảng Tin-lành của nước Đức Chúa Trời và danh Đức Chúa Jê-sus Christ cho mình, thì cả đàn-ông đàn-bà đều chịu phép báp-têm... Họ chỉ nhân danh Đức Chúa Jê-sus mà chịu phép báp-têm thôi” (Công-Vụ Các Sứ-Đồ 8:5, 12, 16).

Hãy để chúng ta xem Phao-lô, sứ-đồ cho những người ngoại đã chịu phép báp-têm như thế nào. Nhiều năm sau Ngày Lễ Hạ-Trần, người đã xuống thành Ê-phê-sô để gặp những môn đồ của Giăng Báp-tít ở đó. “Người hỏi rằng: Từ khi anh em tin, có lãnh được Đức Thánh-Linh chẳng! Trả lời rằng: Chúng tôi cũng chưa nghe có Đức Thánh-Linh nào. Người lại hỏi: Vậy thì anh em đã chịu phép báp-têm nào? Trả lời rằng: Phép báp-têm của Giăng. Phao-lô bèn nói rằng: Giăng đã làm phép báp-têm về sự ăn-năn tội, mà truyền dân phải tin Đấng sẽ đến sau mình, nghĩa là tin Đức Chúa Jê-sus. Chúng nghe bấy nhiêu lời, bèn chịu phép báp-têm nhân danh Đức Chúa Jê-sus” (Công-Vụ Các Sứ-Đồ 19:2-5). Mặc dù các môn đồ này đã chịu phép báp-têm trước đó, nhưng danh của Chúa Giê-Xu quan trọng đến độ là họ phải nhân danh Ngài chịu phép ấy một lần nữa.

Chúng ta không tin rằng Phao-lô đã thay đổi công thức hoặc kiểu cách của phép báp-têm khi người làm phép cho Ly-đi cùng gia-hộ (Công-Vụ Các Sứ-Đồ 16:14-15) hay người đề-lao ở thành Phi-líp. Người đề-lao run-sợ lắm, gieo mình nơi chân Phao-lô và Si-la mà hỏi rằng: “Các chúa ơi, tôi phải làm chi cho được cứu-rỗi? Hai người trả lời rằng, Hãy tin Đức Chúa Jê-sus, thì người và cả nhà đều sẽ được cứu-rỗi. Trong ban đêm, chính giờ đó (vừa sau nửa đêm), người đề-lao đem hai người ra rửa các thương-tích cho; rồi tức thì người và mọi kẻ thuộc về mình đều chịu phép báp-têm” (Công-Vụ Các Sứ-Đồ 16:30-33). Chúng ta có thể nghi vấn về cách-thức mà Phao-lô đã làm phép cho họ ở đây có đúng như cách mà người đã làm ở những nơi khác không, nghĩa là phải nhân danh Đức Chúa Jê-sus mà chìm xuống nước?

Phao-lô đã không có mặt với các môn đồ khác khi Chúa Giê-Xu truyền cho họ những lời giảng-dạy cuối cùng trong Ma-thi-ơ 28:19 và Lu-ca 24:47, nhưng Phao-lô vẫn nhân danh Đức Chúa Jê-sus mà làm phép báp-têm. Làm sao người biết mình phải làm phép như thế nào? Người nói Tin-lành mà người truyền chẳng phải đến từ loài người mà là bởi sự tỏ ra của Chúa. “Hỡi anh em, tôi nói cho anh em rằng, Tin-lành mà tôi đã truyền, chẳng phải đến từ loài người đâu; vì tôi không nhận và cũng không học Tin-lành đó với một người nào, nhưng đã nhận lấy bởi sự tỏ ra của Đức Chúa Jê-sus-Christ (Ga-la-ti 1:11-12). Phao-lô đã được chọn để mang danh Chúa Jê-sus đến cho dân ngoại, và người đã viết nhiều lá thư sứ-đồ thiêng liêng gửi đến giáo hội. Và qua vị môn đồ này, Chúa đã tiết lộ những điều huyền bí của giáo hội, “là lẽ mầu-nhiệm trong các đời khác, chưa từng phát-lộ cho con-cái loài người, mà bây giờ đã được Đức Thánh-Linh tỏ ra cho các sứ-đồ thánh và tiên-tri của Ngài” (Ê-phê-sô 3:5). Phao-lô xác nhận mình có quyền lực thiêng liêng: “Nếu ai tưởng mình là tiên-tri, hay là được Đức Thánh-Linh soi sáng, thì người ấy hãy biết rằng điều tôi viết cho anh em đây là mạng-linh của Chúa” (1 Cô-rinh-tô 14:27). Và Phao-lô đã viết, “Mặc dầu anh em nói hay làm, cũng phải nhân danh Đức Chúa Jê-sus mà làm mọi điều, nhờ Ngài mà tạ ơn Đức Chúa Trời, là Đức Chúa Cha” (Cô-lô-se 3:17). Phép báp-têm bằng nước được thực hiện bằng lời nói và hành động. Chúng ta không thể coi nhẹ mệnh-lệnh này.

Anh em “đã được dựng lên trên nền của các sứ-đồ cùng các đấng tiên-tri, chính Đức Chúa Jê-sus-Christ là đá góc nhà” (Ê-phê-sô 2:20). Các đấng tiên-tri không những chỉ thuyết giáo về phép báp-têm nhân danh Chúa Jê-sus mà còn phải thực hành nó nữa. Chúng ta không tìm thấy ở đâu cả về việc các môn đồ đã dùng từ ngữ như “nhân danh Cha, Con và Thánh-thần” để làm phép báp-têm. Thay vì thế, chúng ta thấy họ đã làm phép báp-têm nhân danh Đức Chúa Giê-Xu. Nhân danh Chúa Giê-Xu để làm phép báp-têm, họ đã hoàn thành sứ-mạng mà Chúa đã giao cho như trong Ma-thi-ơ 28:19.

Phao-lô bảo, “Nhưng nếu có ai, hoặc chính chúng tôi, hoặc thiên-sứ trên trời, truyền cho anh em một tin-lành nào khác với Tin-lành chúng tôi đã truyền cho anh em, thì người ấy đáng bị a-na-them (một lời rủa-sả, có nghĩa là: dứt phép thông-công) (Ga-la-ti 1:8). Chúng ta hãy xem đó là một lời răn rất uy-nghiêm.

Một số người cho rằng họ sẽ chấp nhận những lời của Chúa Giê-Xu trong Ma-thi-ơ 28:19 nhưng những lời của Phi-e-rơ trong Công-Vụ Các Sứ-Đồ 2:38 thì không. Nhưng Phi-e-rơ thuyết giáo ở Ngày Lễ Hạ-Trần dưới nguồn cảm hứng từ Đức Thánh-Linh. Người là một trong những môn đồ của Chúa Giê-Xu và đã được giao cho chìa khóa để vào nước Chúa, thì như vậy chúng ta không có quyền gì để nghi ngờ những lời giảng của người.

Trong Mác 7:8 Chúa Giê-Xu phán, “Các người bỏ điều-răn của Đức Chúa Trời, mà giữ lời truyền-khẩu của loài người.” Lịch-sử đã cho chúng ta thấy là phải hằng nhiều năm sau thời của các môn-đồ, kiểu-cách và công thức của phép báp-têm nhân danh Chúa Jê-sus Christ mới bị thay đổi. (Xem Tự-điển Thánh-Kinh của Hastings, tập 1, trang 241.) Đối với bạn điều nào có ý nghĩa hơn, mạng-lịnh của Chúa hay lời truyền-khẩu của loài người?

Trích và dịch từ The World Aflame Tract “Why We Baptize in Jesus’ Name” #6109